

Revolver, wtf? Jistě! Pro druhou příležitostní přílohu časopisu Rozvědčík (váš výtak z davy) jsme opět zvolili název Revolver. Jednak proto, že v hovorové češtině byla kdysi „revolverovou“ označována tiskovina bulvárního charakteru, a dále proto, že podobně, jak to dělá mechanismus revolveru, vystřílíme svých pár ran a doufáme, že naše čtenáře zasáhneme. Poprvadě tato naše druhá příležitostní příloha neobsahuje informace a estetické hodnoty zabijáckého charakteru, nicméně sdělení, které se Revolver jako celek snaží doručit, bude snad porozuměno do té míry, že se leckomu v pozadí lehce vyjasní kontury ducha zbrklé tvořivosti. Tvořivost je totiž proces, který spojuje redaktory a přispěvatele Revolveru. Bahníme se v amatérských končinách prostého nadšenectví a snažíme se hlavou prorvat zed, at už nehybnosti nebo alespoň pravidel českého pravopisu.

Příjemné počtení přeje za redakční radu **Bloud (1.1.2014)**

Průvodní slovo

Avo čem to jako má bejt....?
...něco vo lidech?
Dneska jako včera, zrovna tak zítra, zas a znova se boží lidé prší úspěchy, na co všechno mají, co všechno dali, kde všude byli, koho zbili a koho ojeli, předjeli, a když ne, tak aspoň dojeli. Každý boží tvor chce být vyslyšen, uviděn, pochválen vyzdvížen. Každý chce uplatnit svůj názor, své právo nechat si odstranit nádor. Lidé se prší a honí si ega. Agresivní erotika, erotická agresivita. Když nic jiného, pak agresivní autoerotika.

A když vo lidech, tak vo erotice, nebo politice?

A lepší erotika nežli politika...

Souhlasím, ovšem kam se potom schovala ta agresivita? Nevím, já jsem v jistých věcech docela stydlivka, pro mne je erotika i agresivita příliš osobní věc. Souvisí to s mojí manželkou.

A když to souvisí, tak to nepochybňě spoluvisí, ergo kladívko se to občas i dost nehezky ve

větrech z analu či z hospodských větráků blembá, neřkuli camrá, a o tom já nepíšu. Protože už

jsem toho ve větrech obojího druhu procamral cekem dost.

O autoerotice snad jen tolík, že mám naše auto tak rád, že do něho sypu každý volný nerv a každou utajenou korunu. Čili moje autoerotika souvisí s masochisticky zaplaceným tepem šestnácti ventilů a s elektronicky ovládaným výstříkem, a to je záležitost ještě privátnějšího charakteru nežli ty osobní věci s manželkou. Mohu snad jen nadhodit, že poté, co moji tajní spiklenci z Technické správy komunikací Středočeského kraje oděli do fungl nového, černého saténu válendu ze Všešim až do Strančic, rozdováděli se k akci také v obci Strančice a v nastalých asfaltoorgích projeli celou obcí až do Všestar. Což z pohledu mé autoerotiky znamená, že kopulační zvuky silentbloků přední nápravy se při cestě na venkov ozvou poprvé až v katastru obce **Pokr. na str.**

Mraky, co míří dál

Kráčel po mracích, napůl využíval toho, že pluje. Nepoznával se. Oblečený měl šedý kabát, přes rameno mošničku. V mošničce jen špetku tabáku a dýmku, v ruce hůl. To by ale nebylo nic divného, asi cestou někoho potkal a ten mu dal nové oblečení. Jen si to teď nepamatoval. Divné mu přišlo, že byl mnohem větší, tedy neměl to s čím nebo s kým posoudit, ale neják cítil, že je větší, než kdy býval. Kráčel. Překračoval jeden mrak za druhým, až v dálce spatřil větrný vír. Vítr, co stojí na místě, točí se pořád dokola a pohltí vše, co se k němu přiblíží. Ušáček, ani nevěděl jak, letěl rychlostí, kterou létají sokoli vrhající se střemhlav dolů, když spatří na poli

myš nebo hraboše. Letěl tak rychle, že obraz kolem něho přestal dávat smysl. Přestal ho dokonce vnímat, přestal vnímat sám sebe. Už ani nevěděl, kdo je, odkud pochází a kam směruje. Rozpadl se na tisíc kousků a ty teď letěly vesmírem. Letěly dlouhým tunelem, který se otáčel, a jako vír, když se vypouští vana, spolk, co se mu připletlo do cesty.

Letěl, točil se, hlava se mu rozlétna na dalších tisíc kousků a ty se rozlétny na dalších tisíc kousků, kdykoli o nich začal přemýšlet. Každý z těch tisíc tisíců cítil, znač a byl jedním z nich. Pokaždé, když si uvědomil, že je jeden z těch kousků, rozlétl se na dalších tisíc kousků, barevných, krásných, zářících na všechny strany jako slunce.

Najednou byl sám sebou, viděl se, jak hopká v trávě, směje se, jak mu maminka dává pít mlíčko. Viděl tatínka, jak se stará a ochraňuje ho od všechno zlého. Zažíval hrázu rodičů, když na ně útočila liška a oni museli vzít nohy na ramena a modlit se, aby liška nevycímuchala, kde mají doupe plné mládátek. Najednou byl malým klukem, kterého potkal jen jednou a zase v trávě (kde jinde, to dá rozum), ale který byl moc hodný, vzal ho do náruče a hladil tak dlouho, až Ušáček usnul. A ani nevěděl jak, ležel před doupatkem a už ho nehladil kluk, ale čmuchal k němu vlk. A už už se chystal Ušáčka slupnout, když tu kolem projížděl někdo na kole a vlka vyplašil. To tenkrát zaújíčkovi zachránilo (po kolikáté už?)

život. Na oplátku on se teď cítil být vlkem. Vlkem, který má hlad, musí nasytit malá vlčata, a že tak to je, tak to má být, tak je to na světě zařízeno.

Letěl dál a mezikádou se z tunelu stal černý les. Les plný černých větví, havranů a zlého krákání. Letěl tak rychle, že nestíhal uhýbat hlavou a každou chvilku se bouchl o větev, o kus některé ze skal, které byly všude kolem a kolem kterých letěl a o něž si rozdíral tělo do krve.

Z každého koutu myslí na něj útočila dravá zvěř, vlci, slizí hadi, zuby, co patřily největším tvorům planety. Bál se i nebál zároveň. Prostě tak to zažíval. Láska a mír střídala hrůza a děs. Takt to šlo dál a dál, až mysl, že to nikdy neskončí. Tunely střídala hluboká údolí, **Pokr. na str.**

PÍSEK & SEVERÁK

[[[PRÓZA]]]

Pokr. ze str. 1 hluboká údolí přecházela do širých moří. Hlubiny moř se propadaly do ještě hlubších roklín plných smrdutých tekutin, plných démonů, dáblů a kozlů. Bylo to horší a horší a horší a horší. Letěl tak rychle, že když mrknul a otevřel oči, byl v jiném světě. Svět se s ním točil zleva doprava a zprava doleva. Stokrát omylem a stokrát se probudil. Ale pořád to nestalo, pořád ho to vracele do tunelu a pořád ho to z tunelu vyhazovalo. Mnohokrát zažil lásku v té nejhezčí podobě, mnohokrát trpěl za všechny, kdo kdy někomu ublížili. A pak to skončilo. Všude kolem světla. Záře, která spálila všechny pochyby a všechnu nedůvěru přetavila v lásku a dobro. Uprostřed té záře stály tři bytosti. Spíš byly tou září a záře byla jimi. Přistoupily k zajíčkovi a ta největší bytost k němu vstřícně natáhla ruku.

Bylo to Snůvští. Bájný to lidé, mocnější než bozi. Do ničeho nezasahovali, vše mu jen přihlíželi. Hrozná byla jejich síla. Děsivý byl jejich klid. Nebylo nic, co by jim uniklo, nebylo nic, co by trestali. Vše bylo v rukou Božích. (Aspoň tak tomu říkali lidé na Zemi, skutečnost byla však taková, že cokoli člověk způsobil, tvrdě zaplatil.)

„Pojď k nám a ničeho se neboj,“ pravila jedna a po jejím vzoru směrem k zajíčkovi natáhly ruce i ostatní dvě bytosti. Zajíček už se ničemu nedivil a vyrazil směrem ke Snůvským.

Kráčel po duze. Kráčel po vysokých mostech, blankytne zářících, viděl pod sebou propasti, v kterých spolu bojovali lidé, zvířata, kde tekla krev. Cítil bídu. Lidskou malost, zvěřecí touhu. Zlobu a smutek. Překračoval řeky, v kterých se topily tisíce lidí, kteří se spolu prali a jeden druhého se snažili zatlačit pod vodu. Viděl lidi, kteří si závidí, kteří kradou a lžou jeden druhému. Krokodýly, kteří se prali a z břehů stahovali koně, gazely, zebry a ostatní běhající zvěř.

Přecházel nad údolími a už se ničemu nedivil. Tekly mu slzy. Srdce mu krvácelo, až zaplnilo všechny řeky. Slzy tekly do moří. A když už byla moře plná, přelila se do oceánů a smutek zavládl v jeho srdci. Planeta byla pod vodou rudou jako západ slunce. Vodou slanou, plhou slzí a smutku.

Opět zvedl zrak a přes plačící oči viděl naději. Naději, že vše je, jak má být, a že vše je, „v rukách Božích“.

„Musíš povstat,“ pravil jeden ze Snůvských, „musíš povstat a přinést na Zem mír. Musíš se vydat na dalekou pouť, najít hrad, v kterém bydlí dábel dáblů,

NOON & MIGŁOWSKU

[[[POEZIE & KRESBA]]]

a s pomocí hodných zvířat, lidí, bohů a ostatních bytostí svrhnut jeho vládu. Byl jsi vybrán. Na tobě teď leží osud světa.“

Nikdo neví, kam se vydal,
kampak vede cestička.
Netuší, že cestou potká
bláznivého mužička.

Písek v očích

Život v mezerách

Při pohovoru se mě ptali na mé politické názory. Řekl jsem jim, že jsem anachronista, a oni mě považovali za následníka Proudhona, Kropotkina a dalších. Vyvedl jsem je z omylu: My anachronisté nebojujeme proti něčemu tak pomíjivému, jako je nadvláda člověka nad člověkem, my máme nepřitele mnohem trvalejšího druhu - nadvládu času nad člověkem.

Anachronisté jsou ti, kteří nosí napudrované paruky ve věku krátkých vlasů, ti, kteří za svitu loučí sledují video. Ti, kteří obnovili víru v gramofonové desky v době, kdy byly CD přehrávače na ústupu před iPody. Ale v žádném případě nejsme zpátečníci. Rádi předbíháme svou dobu, i když to naši současníci nedocení. Třeba takový Boskovič...

Přijali mě. Nyní zastávám pozici literárního teroretika v Ústředním archivu Hlubočice. Je to vážná práce vážená na kilogramy papíru, které popíšeme, přečteme, skartujeme, zatráme, zatáme, znova objevíme a publikujeme ve výročních zprávách. Literární teroretika je pomocná věda literární teorie věnující se praxi vyvýjení nátlaku na spisovatele a nakladatele. Z tajných fondů financujeme výcvik literárních kritiků v oborech sociotechniky a dialektiky. A dosahujeme skvělých výsledků, především v oboru braku, který je díky nám mnohem čistší a brakovitější.

Cesta do práce. Již mě zdraví Ústřední archiv v celé své monumenální ošklivosti. Lidé mají velmi zkreslené představy o výběrových řízeních, Ústřední archiv je toho krásným příkladem. Vyhrala budova největší, nejdražší, nejoshklivější a s nejdražším ročním provozem. Přesně podle zadání. Z této architektonické soutěže vzešly ještě jiné budovy, též skvosty moderní architektury, ale Ústřední archiv je z nich nejskvostnější. Má tlusté betonové zdi, ale tenká jednovrstvá okna. Ta jižní pochopitelně

Horolezec si vedl něco jako deník.

Zapisoval do něj, kolik zlezl Venušiných pahorků, a taky kolik sladkých vagín měl tu čest jako diabetik olízat, a vysmát se tak své nemoci...

Nediv se, až se domluví mouchy, komáři a motýli, že všechni za letu ve stejnou chvíli vypustí lejno, a vzduchem pak letí malíčkých hovínek hejno...

Hrad byl gay a miloval svého kastelána. Věděl, že kastelána vzrušují mouchy. Proto sbíral muší křídélka a ve spánku jimi kastelána něžně ovíval a bzučel. Byla to úchvatná turistická atrakce...

Věhlas jeho mileneckých schopností byl takový, že po jeho smrti vzniklo hned několik revivalů jeho penisu!

Ač vášnivým byl zahradníkem, kupodivu krtky vždy miloval, pod zahradou, jejímž byl vlastníkem, krtci metro aby postavili - o to usilovali. Krtci souhlasili, metro postavili. Dojetím bylo mu pak až do breku, když dělal pro mnohé pasažéry terno, oděn do krtčího převleku, jel v tom metru načerno!

V divoké přestrelce létají kulky vzduchem, jejich hvízdot slyšitelný pouhým je uchem, tu leží raněný a tam pistolník střelený do paty, zvláštní ale je, že se tu nestřílí náboji, ale varlaty...

Vrátil se z bitvy s mečem zabodnutým do těla. Jeho děti se tomu jen uchechtly, dírou v bříše vytáhly střeva a nadělaly z nich spacáky pro myši...

Nastydlá zeď kašlala tak prudce, až jí líaly cihly z úst a zasahovaly kolemjdoucí chodce, kteří to pokládali za Boží znamení ke stavbě cihláren místo kostelů...

Růže s plyšovými trny – to bylo by terno! V lesích místo hub atomové hřiby – to bylo by terno! Politik zpívající své projevy – to bylo by terno! Kousání nehtů vyléčí rakovinu – to bylo by terno! Vousy rostoucí na chlupech – to bylo by terno! Nehty potetované erotikou – to bylo by terno! Orfeus jediným milencem Messaliny – to bylo by terno! Česká vlajka první na Marsu – to bylo by terno! Bolest působící náhodu – to bylo by terno! Obřízka potlačující stárnutí – to bylo by terno! Ale všechna tahleta terna absurdní jsou asi jako sprcha, z níž teče sperma.

KOLEMJDOUTÍ

[[[POEZIE]]]

bez vnějších žaluzií. A tak, jako je pro jadernou elektrárnu důležité netěsníci chlazení, je pro provoz archivu nutná klimatizace. Papír musí být totiž uchován za stálé teploty a vlhkosti. A naše klimatizace - toť vrchol vzdutotechniky. Za horkých letních dní vhání do budovy příjemně vyhřátý vzduch a za mrazivých zimních podvečerů chladný osvěžující vánec. Jedená se o budovu skrz naskrz pokrokovou. Přestože byla postavena v době hlubokého komunismu, již obsahuje open space, v době vzniku pochopitelně nějak jako „kolektivní zóna“ nebo tak něco.

Zasedl jsem ke svému pracovnímu stolu. Čekala mě fúra práce, a to doslova: na kraji stolu byla vysokozdížným vozíkem složena bedna plná dopisů na roztržení. Dodnes nevím, jak se ty dopisy do archivu dostávaly, ale vždy v půli měsíce dorazila nová várka na roztržení, katalogizaci a uskladnění.

Začal jsem s tou mravenčí prací. Ještě že mám takovou holoubčí povahu, jinak bych to dělat nemohl. Ano, holoubčí povahu, jako ti holubi, co pro Popelku třídili hráč a popel. Zajímalo by mě, kdo je ta naše archivní Popelka. Komu a k čemu to slouží, když si nechává zaarchivovat i reklamy, které lidé ze svých schránek obvykle vyhazují. Než se ale taková reklama může zaarchivovat, musí se ji vytvořit evidenční lístek. Na všechno máme číselníky a kódové tabulky.

Tak třeba tohle - typická ukázka kategorie 723b - milostný dopis anonymní. Kolonka Adresát - jakási Liška. Co je to za jméno? Á, to bude asi kategorie 1995/66 - prezlávky udělené na základě podobnosti vzhledu. Slečna bude asi zrzka.

Ne že by milostné dopisy anonymní byly takové vzácnosti, chodí jich překvapivě hodně, ale převažuje kategorie 829g - upomínka na nezaplacené připojení k telekomunikační síti.

Rozeznala se siréna. Mimořádná událost je tady! Kolegové se lenivě zvedají a rozhlízejí, k odchodu se nemají. Nic člověka neotupí tolik jako třetí planý poplach v tom samém týdnu. Jednou tady uhoříme a budeme při tom v klidu sedět se sluchátky na uších.

Recepční na patře když neví. Netuší, co se děje v jiných patrech, a mám-li být upřímný, ani o tom našem moc neví.

A už se to všechno sune po schodech, celá budova. Rozespale a pomalu, jako při skutečném požáru. Jenom takhle při požárním poplachu člověk vidí všechny kolegy, tváře, o nichž jsem předtím ani netušil. Třeba je mezi nimi i Perec. Ne, ale to ne. On je fantom téhle budovy, zjevuje se jen v dopisech, telefonátech a podpisech pod oběžníky.

Svůj život si prožívá v mezerách a přestávkách, jako je tato, růkám si, když dav stojí ve vstupní hale a čeká na kolaps budovy. V přestávkách, mezerách, škvírách a autobusech, neboť v práci jsem vázán přesnou regulí a doma jsem vlivem jisté časoprostorové anomálie nucen sdílet prostor se skladem civilní obrany a výběhem gaviálu. To, i fakt, že nemám čas, nějak k životu anachronisty patří. To je chronické.

„Nic se neděje, na šestce jen někdo pálit nějaké papíry.“ A tak mě čeká zase cesta nahoru. Výtahy nestíhají ten nápor cestujících vracejících se na svá pracoviště, tak jdu na schodiště.

Na patře krmí recepční Martina masožravou rostlinu jakýmsi blanokřídlým hmyzem.

To je můj život v mezerách. V krabici s dopisy na stole skončil milostný dopis anonymní psaný mou rukou. Vrátil se zpět od adresátky. Poohlédl jsem na něj, poznal svůj výtvar a zařadil ho do archivu pod kategorii 829g - upomínka na nezaplacené připojení k telekomunikační síti.

THE END

Severák (psanci.cz)

Avatár

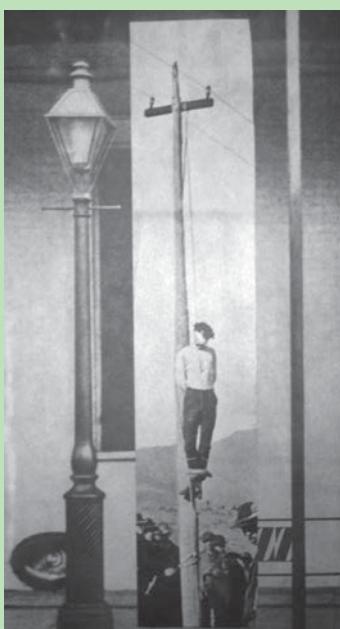
Kdybych si skutečně vzpomněl na to, co jsem již jednou ochutnal, nemusel bych se sem znovu vracet. Ale to já ne, vracím se stále znova na svět. Abych tančil s pastýřkami. Abych ochutnal vzrušení ze zhoubky, abych záhy znova našel svůj opuštěný střed. A ty se boj, kdo, pomatenče, pobíháš okrajem kruhu. Boj se ty, kdo ničíš mé dílo, toho poznání. Spojím tě se mnou, abys ucitil tu odvěkou likvidaci. Budeš to pak ty, kdo si uřezává údy. Než tě osvobodím nasátím do víru nových vtělení, zapomeněním.

Stanu se koněm a zařehtám vám. Kolemjdoucí (blazni.cz)

Pokr. ze str. 1 Mnichovice. Jak rafinovaně prodlužovaná jsou má muka očekávání těchto laškovních zvuků. Ještě před půlrokem mě začínaly ty chlípně odchípnuté silentbloky svádět k radovánkám hnedka po opuštění dálnice ve Všešimech. Pak jsem musel po nějaký čas trpět neukojitelným chticem až do Strančic. Ovšem dnes je moje autoerotická vášeň gradovaná v dábelsky rafinované strategii středočeských asfaltérů až do Mnichovic. Každý musí pochopit, že o dalších zákoutích své autoerotiky nemohu nic jiného, než švankmajerovsky mlčet.

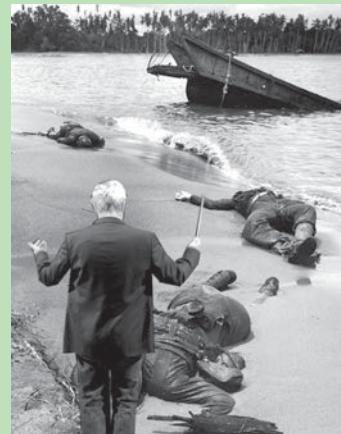
Pak je samozřejmě možné camrat o erotice těch druhých. Třeba v podobném duchu jako redaktöři na Novinkách, když v předvánočně laděném článku zasvěceně radí čtenářstvu, jak si vychytaně zdokonalit erotiku kupí - i chovanci jezuitského semináře notoricky známých - hadříčků. To hned pod článkem, že jakýsi samolibý opilec, o kterém někdo řekl, že je prezident, podepsal naprosto iracionální papír s názvem Rozpočet, což má na nás každodenní život tak hluboký dopad asi jako údaj o celkovém počtu částic třetího ze Saturnových prstenců.

Ovšem novináři to zjevně vnímají po svém a prodávají tu nezajímavou hovadu jako dlouho očekávaný hit. A hnedka vedle avízo, že někde v Ústí se pro změnu jiný opilec a navíc

i psychopat zabarikádoval ve vlastním bytě a drží vlastní rodiče jako rukojmí.

Tomu všemu nicméně kraluje triumfální sdělení – skutečná pecka dne, že na parkovištích u hypermarketů napříč celou zemí jeden nezaparkuje, ani kdyby přijel na babetě, neb národ český vzal nákupáky nekompromisní vánoční ztečí. Tato zpráva

hraje neoddiskutovatelně absolutní prim, neboť je doložena leteckými snímky, na které se ani krajkované hadříčky, natož pak hradní opilec či ústecký psychopat nezmohli. Letecké snímky jsou zde garantem faktu, že český národ se chce na Boží hod vánoční naprosto evidentně nevázat, ale naopak pořádně se odvázar a za tím účelem si musí nakoupit relevantní zásobu alkoholu a červených hadříčků. Každý je puzen uplatnit své nezadatelné právo pořídit si nádor či psychózu. Chcete-li, každý hodlá uplatnit své nezadatelné právo na aspoň jeden pořádný výstřik.

Všichni budou slavit, honit se a prsit, machrovat a stříkat. Vše-drtící stroj agresivní autoerotiky poháněný neukojitelnou vásní psychopatů, opilců a zbabělců, kteří jsou každý boží den od rána do večera napájeni ejakulátem informací od nepřetržité souložících redaktorů. Redaktoři neohroženě v letadlech krouží nad spouští, kterou za sebou ten stroj zanechává, a volají dolů: „Hele, vy pitomci, koukejte se pořádně odvázar, ať máme o čem stříkat.“ Na tuhle erotiku fakt nemám. Já vím, ono to není o erotice, ale o pornu, ovšem nic dekadentnějšího ani rafinovanějšího nabíd-

nout skutečně nemohu.

A vo čem to jako má bejt...?

A když ne vo politice, tak aspoň vo tý demokracii a autonomii?

Když se kácí les, tak lítaří třísky a když toužíš po míru, připravuj se na válku. Neznám dvou pitomějších úsloví. Když se brání demokracie v zemích, kde nikdy nebyla, tak lítaří rakety a B 52 sypou svůj náklad štěstí na hlavy těch, jejichž lekce demokracie právě nastala. Není to útočná válka? Není to útočná válka vedená nejvyspělejšími a nejdemokratičtějšími zeměmi tohoto světa!?

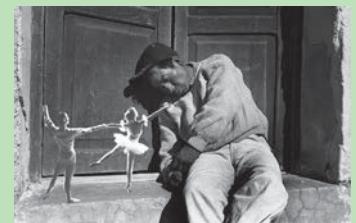
Není! Je to obrana! Je to boj za demokracii! Je to boj za přežití demokratického světa!

Demokratický svět potřebuje být zřejmě každý den napájen čerstvou krví války za své přežití a proto je třeba, aby operátor dronu v kocovině z firemního večírku zasypal konvoj svatebčanů na druhé straně zeměkoule salvou raket vzduch země. Únavu z probdělé noci udělala své, splétal si ovládání raket s ovládáním slavnostního ohňostroje. Nebyla to vražda 13 lidí? Není ten operátor 13násobný vrah? Není to válečný zločin páchaný vládou, která dala rozkaz k tomuto zabíjení?

Není! Je to obrana! Je to boj za demokracii! Je to boj za přežití demokratického světa!

Notabene, když se kácí les, tak lítaří třísky, a když lítaří třísky, tak teče krev nedemokratických barbarů na druhé straně světa. Demokratický volič chce demokraticky žít, demokraticky jít, demokraticky nakupovat a demokraticky stříkat, čili volí demokracii, protože demokracie není sentimentální a má svůj výkonný stroj na obranu.

Redaktoři krouží nad tou spouští a nezamýšlejí se nad tím, jestli ta obrana není vlastně útok, ale nadšeně nám sdělují, kolik trhaviny střela s plochou dráhou letu Tomahawk unese, kolik jich máme, jak daleko doletí a co měli k snídani chlapci, kteří je odpalují. Dojemné rozpoložení.... mámy, tátové, voliči, redaktoři, zpravodajci, žoldáci, prezidenti, parlamenty - všichni s nadějí hledí

k východu, až se zabarví čerstvě prolitou krví negramotných barbarů. Ve jménu demokracie...

Vznešený kočár demokracie táhne stroj agresivní autoerotiky a tlačí stroj válečné krve. Tyhle dvě pekelné mašiny jsou sestrojeny z těch nejtemnějších lidských pohnutek, z toho nejhoršího, co člověka kdy napadlo. Tolik k životní síle demokracie.

Ty voé, to není vo demokracii, ale vo řádkym blbym zabíjení!

V tomto ohledu nejsem demokrat, neboť nelačním po krvi somálských novomanželů a neholám masturovat v orgiích materiálního a myšlenkového konzumu. Především však nedávám nikomu a nikdy mandát k tomu, aby v „mém zájmu“ a ve jménu „mé obrany“ kohokoliv zabil. A už vůbec tento mandát neholám svěřit člověku, který je evidentně zkorumpaný lhář a hlupák. Lačním po cestě k míru a tuto cestu spatřuji v autonomii. Toužím se od toho nesmyslného zabíjení oddělit. Chci s tím systémově nesouhlasit, nežit v té vražedné „obraně“. Mohu dát císaři, co jest císařovo, ale svou duši a možnosti své sebeobrany a sebeobrany své rodiny si hodlám nechat pro sebe. Nechci zabíjet ani zabíjení pasivně podporovat, a jelikož je válečný stroj životním atributem demokracie, nejsem pro demokracii. Toužím po autonomii, toužím po životě v paralelní společnosti s vlastním chlebem a vlastní kulturou. A tam ať vládne ten nejlepší, ten, kdo přirozeně vládnout má, nikoliv demokraticky zvolený psychopat.

A vo čem to jako bylo...?

Meloun

Vydaly Spojené hlavy,
zkorigoval Petr Zavoral,
vysadil LPF.
(CC) BY-NC